

Sygn. akt II A Ka 280/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Anna Zdziarska

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sądu Okręgowego Paweł Dobosz

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 08 kwietnia 2022 r.

sprawy:

D. K., urodz. (...) w W., syna S. i J. z domu Ś.,

oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 kk i z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt VIII K 179/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w punktach V (piątym) i VII (siódmym) orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i o karze łącznej grzywny oraz o zaliczeniu na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;

2. uchyla zawarte w punkcie IV (czwartym), oparte na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, orzeczenie o karze pozbawienia wolności oraz grzywny i ustala, iż czyn zarzucany w punkcie 10 (dziesiątym) a przypisany w punkcie IV.10 (czwartym, podpunkt dziesiąty), kwalifikowany z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, nie wchodzi w zakres przyjętego ciągu przestępstw z przestępstwami kwalifikowanymi z art. 286 § 1 kk i z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

3. ustala, że do czynów jednostkowych przypisanych oskarżonemu zastosowanie mają, na podstawie art. 4 § 1 kk, przepisy powołane w podstawie skazania i wymiaru kary za każdy z nich, w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną z dniem 23 czerwca 2020 r. ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...) oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...) (DZ. U 2020, poz. 1086) oraz uzupełnia kwalifikację prawną czynów przypisanych w punktach I (pierwszym), II (drugim), III (trzecim), IV.4 (czwartym, podpunkt czwarty), IV.6 (czwartym, podpunkt szósty), IV.10 (czwartym, podpunkt dziesiąty) i IV.16 (czwartym, podpunkt szesnasty) w ten sposób, że każdorazowo do art. 12 kk dodaje § 1;

4. **przyjmuje, że czyny przypisane w punktach II (drugim), III (trzecim), i IV.10 (czwartym, podpunkt dziesiąty), zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, tworząc ciąg przestępstw, za które na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk w stanie prawnym, jak wyżej, wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;**

5. **za podstawę wymiaru kary za ciąg przestępstw przypisanych w punkcie IV (czwartym) podpunkty od 4 (czwartego) do 9 (dziewiątego) i od 11 (jedenastego) do 16 (szesnastego) przyjmuje art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk w stanie prawnym jak wyżej i wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;**

II. **w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

III. **na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 kk w stanie prawnym jak wyżej, łączy kary pozbawienia wolności i grzywien orzeczone za zbiegające się ciągi przestępstw oraz za przestępstwo przypisane w punkcie I (pierwszym) zaskarżonego wyroku i orzeka jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat oraz jedną karę grzywny w wymiarze 380 (trzystu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;**

IV. **na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 15 kwietnia 2019 r., godz. 07:30 do dnia 13 kwietnia 2022 r.;**

V. **zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w postępowaniu odwoławczym oraz opłatę za obie instancje w kwocie 600 (sześciuset złotych).**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 280/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. VIII K 179/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.1	Zarzut obraży przepisów postępowania	
	1. Obraza art. 7 kpk – punkt 1 a-e apelacji obrońcy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut jest oczywiście bezzasadny, a podniesione na jego poparcie argumenty są chybione, pomijając całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie (art. 410 kpk), bez uwzględnienia których żadne oceny i wnioski nie mogą być trafne.</p> <p>Sąd Okręgowy na stronach 88-92 uzasadnienia zaskarżonego wyroku bardzo skrupulatnie wskazał racjonalne powody, dla których w jasno sprecyzowanym zakresie odmówił oskarżonemu wiary, co zbędnym czyni ich powtarzanie.</p> <p>A. E.</p> <p>O ile osoba podająca się za S. A. w istocie pojawiła się w pochodzie zarzucanych oskarżonemu przestępstw, to zarówno jej dane, jak i rzekoma moc sprawcza zostały wykreowane przez oskarżonego i wykorzystane w różnych rolach najpierw w oszukańczym procederze, a</p>		

następnie w skonstruowaniu linii obrony.

Należy zatem przypomnieć, że osoba podająca się za S. A. kontaktowała się z pokrzywdzoną B. K. (1) twierdząc, że jest komornikiem, natomiast świadkom S. C. i P. S., mężczyzna o takich personaliach przedstawiony został przez oskarżonego, jako prawnik („na spotkaniu okazało się, że Pan S. ma być gwarantem, który rzekomo kontaktuje się z komornikiem. Pan S. miał być prawnikiem” - k. 385 verte – zeznania P. S.). Tymczasem sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach określał S. A. szefem, przypisując mu organizację całego oszukańczego procederu, a siebie przedstawiając, jako jego ofiarę, choć w czasie negocjacji z J. P., szefostwo przypisywał P. R.. Tyle, że z S. O. tenże P. R., po zapowiedzi oskarżonego, miał się skontaktować jako pełnomocnik komornika w celu umówienia aktu notarialnego, zaś S. C. oskarżony proponował obejrzenie mieszkania z P. R., acz tym razem w roli komornika. Kiedy zaś świadek C. ustalił, że w Polsce nie istnieje komornik o takich danych, to oskarżony twierdził, że P. R. jest asystentem komornika.

Na podobnych, jak rzekomy S. A. zasadach, w ramach realizacji przestępstw oszustwa, poza P. R., pojawili się również M. R., czy M. K..

Skarżący, instrumentalnie przywołując fragmentaryczne dowody, pomija fakt, że to oskarżony przekazał pokrzywdzonej K. L. numery telefonów do rzekomego S. A. ((...) oraz (...)), z których jeden został zarejestrowany przez samego D. K. (27 kwietnia 2018 r.), a drugi przez jego znajomego M. R. (5 listopada 2018 r.), przy

czym świadek M. R. przyznał, że na prośbę oskarżonego, telefonował do wskazanych przez niego osób. To zaś obrazuje modus operandi oskarżonego, który wykorzystywał różne osoby do stworzenia w pokrzywdzonych mylnego wyobrażenia o zaangażowaniu w obrót mieszkaniami objętymi licytacjami komorniczymi, szeregu rzekomo kompetentnych osób, co miało ich przekonać o rzeczywistym charakterze oferty i jej skutecznej finalizacji.

Tymczasem były to w istocie postaci wykreowane, w przeciwnym razie nie byłoby potrzeby fingowania kontaktów telefonicznych z nimi.

Oskarżony natomiast, taką samą jak w przypadku rzekomego S. A. intrygę, zastosował względem danych P. R., którego numer telefonu przekazany S. O., S. C. oraz K. K. ((...)) również został zarejestrowany na D. K. i aktywowany w dniu 19 lutego 2019 r. Z zeznań świadka K. K. wynika, że oskarżony nawet dwukrotnie oddzwonił do niego spod tego numeru, zaś raz uczynił to nieznanemu świadkowi mężczyźnie, co koresponduje ze sposobem działania oskarżonego wynikającym z zeznań M. R..

Oskarżony w podobnym schemacie korzystał ze wsparcia kogoś podającego się za niejakiego M. K., jako rzekomego prezesa spółdzielni, który dzwonił do J. P., aby ją zapewnić o podpisaniu aktu notarialnego, co później odwołał tłumacząc wypadkiem, tudzież innymi problemami, a co wobec wcześniejszej faktycznej sprzedaży negocjowanego lokalu, było immanentnie upozorowanym elementem oszustwa.

Podobnie rzecz się miała w przypadku transakcji z B. K. (2), w której obecności oskarżony miał dzwonić do prezesa spółdzielni o imieniu S., uzgadniając dane na potrzeby aktu notarialnego w sytuacji, gdy postępowanie komornicze dotyczące przedmiotowego lokalu uległo zawieszeniu, co jednakowoż nie stanęło na przeszkodzie telefonicznym zapewnieniom pokrzywdzonej ze strony rzekomego notariusza oraz rzekomego komornika S. A. o rychłej finalizacji jego nabycia.

W konsekwencji, to właśnie wskazania wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia, do których przez pryzmat zarzutu obrazy art. 7 kpk odwołuje się skarżący, wykluczają, aby niejaki S. A. był organizatorem objętych zarzutami przestępstw, skoro przypisywane jemu przez oskarżonego numery telefonu w istocie zarejestrowane były na D. K. i na jego kolegę, a sam oskarżony nie potrafił podać żadnych danych pozwalających na identyfikację tej postaci.

Mając obowiązek posługiwania się w swoim wnioskowaniu w pierwszym rzędzie zdrowym rozsądkiem, Sąd I instancji pozostawałby z nim w oczywistej kolizji, gdyby dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, jakoby przekazywał wszystkie otrzymane od pokrzywdzonych pieniądze osobie, której niemal nie znał i której danymi kontaktowymi nie dysponował. Taką wersję należy wykluczyć jako irracjonalną, zwłaszcza wobec faktu podpisywania z pokrzywdzonymi umów pożyczek i wystawiania weksli we własnym imieniu, a także ponoszenia przez oskarżonego

notarialnych kosztów ich zawarcia. Takie powtarzalne zaangażowanie oskarżonego w poszczególne przestępstwa, przy uwzględnieniu całego spektrum jego osobistych wysiłków ukierunkowanych na uzyskanie pieniędzy, z logicznego punktu widzenia wyklucza innego, niż sam oskarżony, beneficjenta wyłudzonych korzyści.

Wreszcie sam oskarżony popadł w swoich depozycjach w sprzeczność, twierdząc najpierw w postępowaniu przygotowawczym, że nie ujawni współnika z obawy o własne bezpieczeństwo, aby następnie wskazać na rozprawie, że współnikiem był A., którego danych nie ujawnił wyłącznie w ramach taktyki obronnej. Niezależnie od faktu, że oskarżony sprzeczności tej nie potrafił logicznie wytłumaczyć, odmawiając wyjaśnień w tym względzie, w istocie nie sposób doszukać się logiki w obronie polegającej na nieujawnieniu danych osoby przedstawianej przez oskarżonego jako oszusta, którego on sam miał paść ofiarą.

Słusznie dostrzegł też Sąd I instancji, że z wyjaśnieniami D. K., jakoby objętą zarzutami aktywność rozpoczął pod wpływem S. A., którego poznał pod koniec 2015 r., koliduje fakt, iż oskarżony już w okresie od lipca do sierpnia 2015 r. dokonał oszustwa na szkodę Z. O., posługując się takim tożsamym modus operandi.

Wreszcie, niejaki S. A. okazał się postacią wirtualną w świetle wysiłków organów ścigania ukierunkowanych na jego ustalenie.

W konsekwencji w pełni uzasadniony jest wniosek, że to nie oskarżony D. K. stał się „narzędziem” w rękach oszusta, ale,

że to on sam posługiwał się innymi osobami lub fikcyjnymi danymi, aby uwiarygodnić własne oszukańcze zabiegi.

B.

Jakkolwiek rację ma skarżący, że D. K. przed Sądem twierdził, iż nie brał bezpośredniego udziału w licytacjach i nie wyznaczał nikogo w tym celu, to przecież faktu tego Sąd I instancji bynajmniej nie kwestionował. Przeciwnie, wprost ustalił, że oskarżony nie tylko nie partycypował w licytacjach, ale w ogóle nie pozostawały one w jego zainteresowaniu. Wbrew natomiast wywodom skarżącego, taki stan rzeczy nie oznacza, że oskarżony był tylko pośrednikiem, a jedynie, że – pomimo obietnic składanych pokrzywdzonym – nie zamierzał nabyć żadnego z oferowanych im lokali i w ten sposób realizował oszukańczy zamiar, wprowadzając pokrzywdzonych w błąd, bez intencji wywiązania się z zaciąganych zobowiązań.

O słuszności wnioskowania Sądu meriti, że wyjaśnienia o rzekomym pośrednictwie stanowiły niewiarygodną wersję obronną, świadczy zupełnie inna treść zapewnień składanych przez D. K. swoim kontrahentom, których przekonywał o osobistym, bezpośrednim zaangażowaniu w licytację. I tak J. S. oskarżony zapewniał, że sam wpłaca wadium i zajmuje się licytacją, R. M., że sam śledzi licytację, A. D., że sam przeprowadza transakcje od początku do końca ze 100% skutecznością, a S. C., że ma kontakty z komornikiem i pełną wiedzę o wyniku licytacji. O osobistej współpracy z komornikami i syndykami

oskarżony przekonywał także B. K. (1), a o samodzielnym, osobistym załatwianiu wszelkich spraw z komornikami P. S.. Powyższe oznacza, że oskarżony, w ramach różnych motywacji, inną wersję przedstawiał pokrzywdzonym, a inną Sądowi.

C.

Niezależnie od przywołanych wyżej okoliczności, które wykluczają wersję, jakoby oskarżony został wykorzystany jako pośrednik nieuchwytnego S. A., skarżący w swoim wywodzie zdaje się zapominać o bezspornie ustalonych sytuacjach oferowania przez oskarżonego tego samego lokalu różnym pokrzywdzonym, co nader wyraźnie obrazuje brak zamiaru wywiązania się z zobowiązań, w którym to kierunku oskarżony nie podjął żadnych starań.

Przypomnieć należy, że D. K., zawierając umowy pożyczek we własnym imieniu i osobiście zobowiązując się do wpłaty otrzymanych od kontrahentów środków na poczet wadium, w żadnym przypadku wpłaty takiej nie dokonał.

Tymczasem oferując pokrzywdzonym zakup mieszkań faktycznie stanowiących przedmioty egzekucji komorniczych, oskarżony musiał mieć rozeznanie w ich statusie, zaś fakt, że część z nich została wcześniej sprzedana w drodze licytacji, a co do innych licytacje odwołano bądź zakończono postępowanie egzekucyjne z różnych przyczyn (szczegółowe ustalenia w części „Ustalenie faktów” 1.1. formularza uzasadnienia zaskarżonego wyroku), pozostawała poza zainteresowaniem oskarżonego wyłącznie z tego powodu, że

nigdy nie zamierzał faktycznie pośredniczyć w ich kupnie-sprzedaży, a tym samym wywiązać się ze złożonych obietnic, które służyły wyłudzeniu pieniędzy na rzekomy zakup lokali w procedurze licytacji.

Trafnie skonstatował Sąd I instancji, że o oszukańczym zamiarze oskarżonego, poza faktem nieprzystąpienia do żadnej z licytacji, nieprzeznaczenia żadnej z pozyskanych od pokrzywdzonych sum na poczet wadium, uczynienia tego samego lokalu przedmiotem umów z różnymi pokrzywdzonymi i niezrealizowania żadnej z nich, pozorowania kontaktów z komornikami i prawnikami poprzez podstawione osoby, świadczy też szereg innych jego działań, z których żadne nie było podporządkowane faktycznej realizacji nabycia mieszkania. I tak oskarżony żadnemu z pokrzywdzonych nie ujawnił miejsca swojej działalności bądź pobytu (np. w obu umowach pożyczki zawartych z K. L. oraz w umowie zawartej z R. S. podał adres, pod którym od dawna nie przebywał i skąd został wymeldowany w trybie administracyjnym), pobierał gotówkę do rąk własnych, a dla jej pozyskania we własnym imieniu zawierał umowy pożyczek, a nawet wystawiał weksle, z których się nie wywiązywał, a i jego kondycja majątkowa na to nie pozwalała, skoro sam miał wdrożone postępowanie egzekucyjne z tytułu zaległych świadczeń alimentacyjnych i wreszcie unikał kontaktu z pokrzywdzonymi ilekroć mijały kolejne terminy umowne (np. z K. L., gdy wobec upływu terminów domagała się obejrzenia mieszkań albo zwrotu pieniędzy, podobnie z

J. S., D. B., czy K. K., gdy zażądali zwrotu pieniędzy).

D. E.

Nadinterpretacją ze strony skarżącego jest twierdzenie, że oskarżony chciał zwracać pokrzywdzonym pieniądze. Wskazany wyżej fakt unikania kontaktów z pokrzywdzonymi, którzy owego zwrotu domagali się, najlepiej przeczy powyższej tezie.

Jakkolwiek rację ma skarżący, że D. K. zwrócił sumę uzyskaną od P. S. (w tym zakresie brak było zarzutu), to – jak w sposób niekwestionowany w apelacji ustalił Sąd I instancji - były to pieniądze wyłudzone od pokrzywdzonego B. Ż., w tożsamej kwocie 61.900 zł i na poczet tego samego lokalu przy ul. (...) w W., które miało być przedmiotem różnych transakcji, choć zanim oskarżony do nich przystąpił, pierwsza licytacja mieszkania w dniu 15 marca 2018 r. już zakończyła się przybiciem, co najlepiej świadczy o ich charakterze. Niemniej o zamiarze sprawcy pozwalają wnioskować również jego następcze zapewnienia o rzekomym wydłużeniu przez komornika terminu przeprowadzki lokatorowi owego lokalu, zaś przedstawienie na jednym ze spotkań z oszukiwanymi w ten sposób kontrahentami, nieustalonego mężczyzny jako prawnika S. A. (numer telefonu do którego podawany przez oskarżonego zarejestrowany był na D. K.), miało na celu uwiarygodnienie przedsięwzięcia w odbiorze zniecierpliwionych pokrzywdzonych i zapewnienie sobie więcej czasu na dalszą oszukańczą działalność. O ile zatem rola owego mężczyzny polegała na utrzymywaniu ofiar

oszustwa w błędnym przekonaniu wywołanym przez oskarżonego, to w świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, w żadnej mierze nie można tej osobie przypisać roli organizatora procederu. Rozważaniu zaś współdziałania oskarżonego z inną osobą, czy innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, przy apelacji wniesionej wyłącznie na jego korzyść, stoi na przeszkodzie reguła reformationis in peius.

Epatując, niekwestionowanym nota bene, faktem przekazania S. C. samochodu żony oskarżonego w ramach rozliczenia długu, skarżący pomija, że stało się to pod presją pokrzywdzonego, który zdołał ustalić miejsce pobytu D. K. w P., oczekiwał na niego przy wyjeździe z garażu, poinformował o swoich ustaleniach dotyczących rzekomego komornika i zapowiedział zawiadomienie Policji, co finalnie uczynił.

Podsumowując, zarówno ocena przeprowadzonych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego przez Sąd I instancji, nie narusza dyrektyw art. 7 kpk, jak i poczynione w jej wyniku ustalenia faktyczne nie zawierają błędów, skoro znajdują umocowanie w treści dowodów uznanych za wiarygodne, należycie uwzględniając wskazania wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych jemu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutu oraz niestwierdzeniu innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezasadny jest również wniosek o zmianę wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty.		
Lp.2	Zarzut rażącej niewspółmierności kary	
	Rażąca niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny , przy przyjęciu stawki na 100 złotych – punkt 2 apelacji obrońcy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jakkolwiek kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywien, a w konsekwencji kary łączne uległy korektom na skutek - podyktowanej stwierdzoną obrazą prawa materialnego - innego ukształtowania przez Sąd Apelacyjny ciągów przestępstw przypisanych oskarżonemu, zarzut apelacji niezasadnie wywodzi, jakoby okoliczności związane z osobą sprawcy miały przemawiać za wymierzeniem kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a kary łącznej przy zastosowaniu reguły pełnej absorpcji.</p> <p>Wbrew stanowisku obrońcy, przeciwko takiemu ukształtowaniu kar, jak proponowany w apelacji, przemawia powtarzalność przestępstw i ich skala, wskazujące,</p>		

iż oszustwa stanowiły swoisty sposób oskarżonego na życie, wielość pokrzywdzonych, rozmiar wyrządzonych szkód, wyrafinowane, zaplanowane działanie decydujące o najwyższej postaci winy, zaangażowanie i aktywność oskarżonego w realizacji znamion poszczególnych przestępstw, wykorzystanie zaufania wielu osób, w tym znajomych i pozbawienie ich oszczędności, w tym np. w przypadku Z. O. pieniędzy zaoszczędzonych na zakup mieszkania dla córki, a w przypadku W. O. pochodzących z zaciągniętego na ten cel kredytu. Z kolei B. K. (1) zdeterminowana była nabyć mieszkanie w określonym czasie, aby uniknąć podatku od spadku.

Bezpodstawne jest przy tym kontestowanie przez skarżącego wiodącej i samodzielnej roli oskarżonego w poszczególnych przypisanych jemu przestępstwach, skoro wynika ona z oczywistej wymowy dowodów (wedle zeznań pokrzywdzonych to oskarżony zapewniał ich o atrakcyjności ofert, osobiście wprowadzał w błąd co do okoliczności transakcji i bezpośrednio doprowadzał do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz odbierał korzyści).

Autor apelacji przecenia również skrucę sprawcy, upatrując jej w staraniach o naprawienie pokrzywdzonym szkód i częściowym ich pokryciu, nie dostrzegając marginalności tych działań, ich wybiórczego charakteru, podyktowanego postawą kontrahentów oraz faktu, że pomimo upływu wielu lat oskarżony tych szkód nie naprawił. Racjonalnych ocen takiego postępowania dokonał Sąd I

instancji na stronie 94 uzasadnienia wyroku.	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za poszczególne czyny kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności zarzutu sformułowanego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk i licznych, trafnie ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności obciążających.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	<p>1. Względniejszy stan prawny - zgodnie z regułą art. 4 § 1 kk, do czynów jednostkowych przypisanych oskarżonemu zastosowanie winny znaleźć przepisy powołane w podstawie skazania i wymiaru kary za każdy z nich, w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną z dniem 23 czerwca 2020 r. ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...) oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...) (DZ. U 2020, poz. 1086), a kwalifikacja prawna czynów przypisanych w punktach I (pierwszym), II (drugim), III (trzecim), IV.4 (czwartym, podpunkt czwarty), IV.6 (czwartym, podpunkt szósty), IV.10 (czwartym, podpunkt dziesiąty) i IV.16 (czwartym, podpunkt szesnasty) winna być uzupełniona poprzez dodanie każdorazowo § 1 do art. 12 kk.</p> <p>2. Prawidłowy ciąg przestępstw - czyny przypisane w punktach II (drugim), III (trzecim), i IV.10</p>

	<p>(czwartym, podpunkt dziesiąty), jako popełnione w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, tworzą ciąg przestępstw, za które podstawę wymiaru kary winien stanowić przepis art. 294 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk w stanie prawnym, jak wyżej,</p> <p>3. Prawidłowy ciąg przestępstw – w konsekwencji odrębny ciąg przestępstw tworzą przestępstwa przypisane oskarżonemu w punkcie IV (czwartym) podpunkty od 4 (czwartego) do 9 (dziewiątego) i od 11 (jedenastego) do 16 (szesnastego), za które podstawę wymiaru kary winien stanowić przepis art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk w stanie prawnym jak wyżej.</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>W drodze przywołanej nowelizacji do Kodeksu karnego dodany został z dniem 24 czerwca 2020 r. przepis art. 57b, który zaostrza granice kary za przestępstwo będące czynem ciągłym („Skazując za przestępstwo określone w art. 12 § 1 sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia.”), co czyni wcześniejszy stan prawny względniejszym dla sprawcy, w szczególności, że we wprowadzonym nowelizacją stanie rzeczy, czyny ciągłe, z racji obligatoryjnie podniesionej dolnej granicy kary za dane przestępstwo, gdzie przepis art. 12 § 1 kk stał się niejako automatycznie elementem podstawy wymiaru kary jednostkowej, nie mogłyby tworzyć ciągu przestępstw z czynami kwalifikowanymi według tego samego przepisu, ale bez art. 12 § 1 kk.</p> <p>Jednocześnie przepis art. 12 kk zawiera paragrafy od czasu nowelizacji obowiązującej od dnia 15 listopada 2018 r., co obligowało Sąd I instancji do ich uwzględnienia w kwalifikacji prawnej wszystkich czynów ciągłych. Wobec powołania wyłącznie art. 12 kk każdorazowo w sytuacji, gdy w wyroku ustalono popełnienie przestępstwa ciągłego, należało dokonać stosownej korekty uzupełniając kwalifikację o § 1 art.</p>	

12 kk, adekwatnie do opisów czynów i bynajmniej nie wbrew kierunkowi apelacji.

Ad. 2 i 3

Sąd I instancji błędnie przyjął, że przestępstwa z art. 286 § 1 kk mogą tworzyć ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91 § 1 kk z przestępstwem kwalifikowanym z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk (pkt. IV podpunkt 10 zaskarżonego wyroku) i w następstwie tego błędu wadliwie za podstawę wymiaru kary za przestępstwa oszustwa w typie podstawowym i w typie kwalifikowanym przyjął art. 294 § 1 kk (pkt. IV zaskarżonego wyroku).

Przepis art. 91 § 1 kk klarownie wszak stanowi, że warunkiem wymiaru jednej kary jest jej orzeczenie na podstawie przepisu stanowiącego podstawę jej wymiaru dla każdego z przestępstw tworzących ciąg. Wymóg tożsamości przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary, decyduje o niedopuszczalności łączenia w jeden ciąg przestępstw przypadków, gdy jedno zachowanie wyczerpuje znamiona typu podstawowego, inne zaś typu kwalifikowanego lub uprzywilejowanego.

Sama redakcja art. 91 § 1 kk nie pozostawia żadnych wątpliwości, że klamrą ciągłości mogą być spięte tylko takie przestępstwa, dla każdego z których podstawę wymiaru kary stanowić musi jeden i ten sam przepis. Nie chodzi przy tym wyłącznie o warunek odnoszący się do podstawy wymiaru kary za składające się na ciąg przestępstwa, lecz także o wskazanie ustawodawcy, że przepis stanowiący podstawę wymiaru kary musi stanowić również element podstawy kwalifikacji prawnej w odniesieniu do każdego przestępstwa spiętego klamrą ciągłości.

W powyższym kontekście wskazać należy, że o ile w stanie prawnym przed wprowadzeniem art. 57b kk, możliwe było przyjęcie ciągu przestępstw, gdy jedno przestępstwo zostało popełnione jednym zachowaniem, a inne w warunkach czynu ciągłego z art. 12 kk, to po tej nowelizacji zabieg taki nie znajduje już umocowania prawnego ze względu na różne podstawy wymiaru kary za czyny kwalifikowane w zw. z art. 12 § 1 kk i za przestępstwa popełnione jednym zachowaniem.

Również z tych przyczyn wskazany przez Sąd Apelacyjny stan prawny przed nowelizacją jawi się dla sprawcy względniejszym.

Wobec powyższego koniecznym stało się skorygowanie zaskarżonego wyroku, który zapadł z obrazą art. 91 § 1 kk i wobec oczywistej wadliwości objęcia ciągłością czynu opisanego w punkcie IV.10 z pozostałymi przestępstwami opisanymi w punkcie IV, należało do wszystkich prawidłowo przypisanych oskarżonemu przestępstw jednostkowych przyjąć prawidłowe ciągi przestępstw wedle wiążących reguł przewidzianych w dyspozycji art. 91 § 1 kk.

I tak czyny przypisane w punktach II (drugim), III (trzecim), i IV.10 (czwartym, podpunkt dziesiąty), jako popełnione w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, tworzą ciąg przestępstw, za które podstawę wymiaru kary winien stanowić przepis art. 294 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk w stanie prawnym przed nowelizacją, a odrębny ciąg przestępstw tworzą przestępstwa przypisane oskarżonemu w punkcie IV (czwartym) podpunkty od 4 (czwartego) do 9 (dziewiątego) i od 11 (jedenastego) do 16 (szesnastego), za które podstawę wymiaru kary winien stanowić przepis art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk w stanie prawnym przed nowelizacją.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że przesłanka "wykorzystania takiej samej sposobności" opiera się na okolicznościach zewnętrznych, tworzących możliwość i powtarzający się kontekst, w którym realizowane są kolejne zachowania sprawcy, wyzyskującego znajomości i wynikające z nich zaufanie do jego rzetelności i skuteczności oraz rozeznanie na rynku nieruchomości stanowiących przedmiot egzekucji komorniczych i renomę osoby mającej szerokie kontakty z komornikami i wtajemniczonej w arkana licytacji, jako okazję do powtarzania danego rodzaju czynów zabronionych.

Jednocześnie spełniona została też przesłanka „krótkich odstępów czasu”, którą wprawdzie winno interpretować się z odwołaniem do definicji zawartej w art. 6 kks, która za spełniający to kryterium uznaje okres do 6 miesięcy, to jednak przy braku zdefiniowania tego pojęcia w Kodeksie karnym, na kanwie określonych w nim przestępstw należy dodatkowo mieć na uwadze ogólne ramy czasowe przestępczej działalności sprawcy o stosunkowo jednolitym charakterze. W doktrynie za dopuszczalne uznaje się inne na gruncie art. 12 kk i art. 91 kk rozumienie terminu „krótkich odstępów czasu”

<p>niż w ustawie karnej skarbowej, ze wskazaniem, że w odniesieniu do ciągu przestępstw wpisywać się weń mogą okresy do kilku miesięcy (Kardas [w:] Wróbel, Zoll, Komentarz do kodeksu karnego, I/2, s. 715–716).</p> <p>Z tych przyczyn, przestępstwo popełnione na szkodę Z. O. w okresie od 1 lipca do 31 sierpnia 2015 r. nie mogło wejść w ciąg z przestępstwami popełnionymi w przeszło rok i w blisko 3 lata później, pomimo wyczerpania tożsamej kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i z w zw. z art. 12 § 1 kk.</p>	
<p>4. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>W zakresie nieobjętym zmianą.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutów apelacji i niestwierdzenia w tym zakresie przesłanek z art. 439 § 1 kpk i art. 440 kpk.</p>	
<p><i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>1. Jak w punkcie 4 – Okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu.</p> <p>2. Uchylono zawarte w punktach V (piątym) i VII (siódmym) orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i o karze łącznej grzywny oraz o zaliczeniu na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;</p> <p>3. Za ciąg przestępstw obejmujący czyny przypisane w punktach II (drugim), III (trzecim), i IV.10 (czwartym, podpunkt dziesiąty) na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i</p>	

3 kk w stanie prawnym przed nowelizacją wprowadzoną z dniem 23 czerwca 2020 r. (DZ. U 2020, poz. 1086), wymierzono oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

4. za ciąg przestępstw przypisanych w punkcie IV (czwartym) podpunkty od 4 (czwartego) do 9 (dziewiątego) i od 11 (jedenastego) do 16 (szesnastego), na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1, 2 i 3 kk w stanie prawnym jak wyżej wymierzono oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

5. na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 kk w stanie prawnym jak wyżej, połączono kary pozbawienia wolności i grzywnien orzeczone za zbiegające się ciągi przestępstw oraz za przestępstwo przypisane w punkcie I (pierwszym) zaskarżonego wyroku i orzeczono jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat oraz jedną karę grzywny w wymiarze 380 (trzystu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 15 kwietnia 2019 r., godz. 07:30 do dnia 13 kwietnia 2022 r.;

Zwińźle o powodach zmiany

Ad. 1

Jak w punkcie 4– Okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu.

Ad. 2

W wyniku konieczności zmiany ukształtowania ciągów przestępstw.

Ad. 3 i 4

Wymierzając kary Sąd Apelacyjny miał na uwadze okoliczności uwzględnione przez Sąd I instancji, do których szczegółowo odniósł się w punkcie 3 Lp.2.

Sąd w zakresie kar za każdy z ciągów uwzględnił wielość przestępstw jednostkowych, liczbę pokrzywdzonych i zakres pokrzywdzenia, a także konsekwencję i determinację z jaką działał D. K. w zaplanowany i przemyślany sposób.

W przypadku ciągu przestępstw obejmującego oszustwa kwalifikowane, Sąd Apelacyjny uwzględnił, że poza przypisanym w punkcie II, które ponad 4-krotnie przewyższało kwotę 200.000 zł, pozostałe wyrządziły szkodę niedaleko odbiegającą od wartości granicznej dla mienia znacznej wartości.

W przypadku kary za ciąg oszustw w typie podstawowym, Sąd Apelacyjny miał na uwadze przekazanie jednemu z pokrzywdzonych pojazdu w rozliczeniu, co z przyczyn wyżej już omówionych nie miało jednak wydatnego wpływu łagodzącego na karę.

Nie podwyższając wymiaru kary wedle przyzwolenia, jakie daje art. 91 § 1 kk, jednocześnie skala objętej każdym z ciągów przestępczej działalności i jej charakter, nakazywała orzeczenie za każdy z nich kary znacznie odbiegającej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a nawet zbliżonej do jej górnego wymiaru. Sąd Apelacyjny wziął przy tym pod uwagę na ciąg obejmujący przestępstwa oszustw w typie kwalifikowanym składały się 3 przestępstwa, acz wszystkie popełnione w warunkach przestępstwa ciągłego, którymi pokrzywdzono 5 osób, zaś na ciąg obejmujący przestępstwa oszustw w typie podstawowym składało się aż 12 przestępstw, co m.in. sprawiło, że kary za każdy z ciągów nie są istotnie zróżnicowane. Natomiast wymiar kary za ciąg oszustw w typie podstawowym został ukształtowany na podstawie przepisu art. 286 § 1 kk, co zostało uwzględnione w jej wymiarze i przy wyeliminowaniu z tego ciągu czynu przypisanego w punkcie IV.10 zaskarżonego wyroku, znalazło korzystne dla oskarżonego odzwierciedlenie w orzeczeniu.

Kary grzywnien zostały ukształtowane w sposób, który winien uświadomić oskarżonemu nieopłacalność przestępstwa i naganność życia cudzym kosztem.

Ad. 5

Oczywiście bezzasadny był postulat autora apelacji o orzeczenie kar łącznych w oparciu o regułę pełnej absorpcji, skoro ta, podobnie jak kumulacja, będąc zasadą skrajną, znajduje uzasadnienie jedynie w szczególnych uwarunkowaniach, których w tych realiach brak.

Pomimo bowiem bliskości przedmiotowej czynów, przeciwko znacznej redukcji kar przemawia działanie oskarżonego na szkodę wielu podmiotów oraz rozpiętość czasowa pomiędzy poszczególnymi czynami, za które kary podlegają łączeniu, skoro pierwszy z nich miał miejsce od 1 lipca do 31 sierpnia 2015 r., a ostatni 19 i 20 listopada 2018 r.

Niemniej w efekcie dokonanych korekt ostateczny wymiar kary jest dla oskarżonego D. K. korzystniejszy.

Należy wszak zaznaczyć, że Sąd I instancji orzekł karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 7 do 15 lat a karę łączną grzywny w granicach od 360 do 760 stawek dziennych, zaś w wyniku zmian ciągów w wyroku Sądu odwoławczego, granice te zamykały się w przedziale od 6 do 14 lat pozbawienia wolności oraz od 300 do 650 stawek dziennych grzywny.

Kierując się w efekcie przyjętą przez Sąd I instancji, dalece korzystną dla oskarżonego zasadą asperacji zbliżonej do absorpcji, Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 380 (trzystu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych, co wydaje się być karą adekwatnie podsumowującą całokształt przestępczej działalności sprawcy, należycie uwzględniając aspekt wychowawczy i zapobiegawczy, tak w wymiarze indywidualnym, jak w zakresie kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa.

Ad. 6

Na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w ramach tymczasowego aresztowania od dnia zatrzymania do dnia wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w postępowaniu odwoławczym oraz opłatę za obie instancje w kwocie 600 (sześciuset złotych), nie znajdując podstaw, aby oskarżonego z obowiązku tego zwolnić.

7. PODPIS
Ewa Leszczyńska-Furtak Anna Zdziarska Paweł Dobosz

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana